

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Ivre Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De ijs quæ vi metusve causa fiunt. Consilium LVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

De ijs quæ vi metusve causa fiunt.

S V M M A R I V M.

Metu susceptus ordo.

1. Spiritualia omnia voluntaria esse debent.
2. Metu iustus quis sit.
3. Metu reverentia paterna actus spirituales vitios.
5. Alimenta qui negat heretare videtur.
6. Testibus duobus affirmantibus metu aliquid esse factum magis creditur, quam mille dicentibus sponte esse factum.
7. Metu factum vi quoque factum dicitur.

CONSILIUM LVI.

NON video causam aliquam, quæ Venerabilem Dominum Vicarium Illustrissimi Domini Episcopi Leodunensis remorari debeat in proferenda sententia declaratoria, secundum tenorem Bullæ Apostolicæ M. Petro Crucio in officio Penitentiarie Apostolicæ concessæ, quoad nullitatem & invaliditatem ordinum Subdiaconatus & Diaconatus, ad quos dictus M. Petrus de facto promotus est. Verè enim nullum est, quodcumque in spiritualibus liberam voluntatem requiruntibus, vi ac metu sit vel suscipitur, c. 1. *De ijs quæ vi metusve causa, & ibi Ant. de Butrio nu. 9. & in c. Ad aures eod. tit. Gloss. in cap. Abbas eod. tit. quoties nimirum metus exhiberet causam actui proximam & immediatam, Baldus in tract. De Scismat. Voluntarius enim sibi sacrificari vult Deus, ac voluntaria oris benedicta fieri debent in ejus conspectu, c. Præfens xx. q. 3. metus quippe omnem voluntatem tollit.*

Hoc ergo solum videndum, num Impetrans metum & coactionem satis probaverit? Et sanè testimonio matris continentur illa, quæ aliò quàm ad vim & metum referri non possunt, l. Nihil consensui 116. de reg. iur. cap. Super hoc Deschamps. Depont enim patrem minis & terroribus induxisse & coegisse filium ad suscipiendos hos ordines; exprimit quoque minarum modum, quod scilicet, si non parceret voluntati patris, à paternâ successione exheredaretur. * Neque verò iustus tantum est metus, qui ex comminatione mortis, vulnerum, carceris aut cruciatus corporis concipitur, l. 3. in fine cum 1. ll. sequent. de eo quod metus causa &c. sed etiam qui ex comminatione amissionis patrimonij infligitur, siue sit omnium bonorum, siue majoris partis, c. Abbas eod. tit. Bald. in l. Ipsi quidem §. 1. D. eod. Bart. in l. 1. in fin. de condit. ob turp. causam, Rota decis. 463. Dubitatur, alias est 7. de remitt. in novis; quem Innocentius metui mortis comparat, in c. Dilatus de ijs quæ vi metusve caus. Socin. Nepos conf. 77. Licet nu. 55. vol. 1. * Cum aliòqui etiam solus metus reverentiæ paternæ, spirituales hujusmodi actus vitiet, Gloss. in d. c. Præfens in V. patrem; quia nimia reverentia & metus æquiparantur, l. 1. §. qui evitande p. Quærum rer. alio non datur; præsertim quod deponat eadem mater, patrem hujusmodi minis ante susceptos ordines exequi coepisse. adeptis scilicet libris & vestibus; factâ quoque interdictione matri atque alijs amicis, ne quicquam Imperantem domo reciperet, pecuniâ ju-

Conf. Wamel. Tom. 1.

varet aut aleret. † Ita ut jam tum videtur fuisse ventum ad actum mortis propinquum, unde iustissimus metus causari dicitur, Ant. de Butrio in d. c. 1. nu. 4. *De his quæ vi metusve causa &c.* * Qui enim filium abiecit, alimenta ei negat, & ne ab alijs ei exhibeantur, sollicitè agit, necare videtur, l. Necare de liber. agnosce. Ita ut extrema paupertas, & majoris periculi suspicio Impetrantem compulisse deprehendantur ad suscipiendos hos ordines; qui quamdiu per vitæ angustias posuit, refugit; & nisi desperatis rebus omnibus, propter patris levitiam, velut impressione & majore vi adactus, manus dedit. Et quamvis hæc matris depositio ad plenam probationem suspecta videri posset, nulla tamen dici non potest: facit enim ad præsumptionem, Archid. in d. c. Præfens. nu. 5. & ibi Gloss. in V. patrem; quæ cessante confirmatur per apertissimam depositionem Gasparis de Nyens, qui eadem cum matre deponit: atque item per depositionem M. Dionysij Silverio deponentis de præcedentibus patris querelis, de jactatione & gloriarione ejus post susceptos ordines, cum commemoratione prædictarum minarum, privationis dicti Impetrantis, si patris voluntari obsecutus non fuisset; ita ut ad plenissimam probationem judiciorum metus nihil desiderari videatur. Sanè de perseveratione in metu usque ad mortem patris, de inviti reluctantisque animi & voluntatis declaratione, omnes quinque testes deponunt; ut ad instruendam religionem suam, credulitatemque sibi faciendam nihil desiderare possit dictus Dominus Vicarius: cum etiam paulò imperfectior probatio metus, spontaneæ voluntatis præsumptionem facile excluderet: † quippe duobus testibus affirmantibus metu aliquid esse gestum magis creditur, quàm mille alijs dicentibus sponte esse factum, Innoc. in d. cap. Super hoc, Ant. Corsetus singulari 10. incip. mille testes, in fidei Testes.

Neque est quod Dominum Vicarium conturbet quod prædicta Bulla loquatur de vi, Impetrantem scilicet renitentem, vi coactum ad suscipiendos ordines; † nam vim in proposita materia non tantum accipimus, quæ corpori per vulnera & coëctionem corporis inferitur, l. Extat. de eo quod metus causa; sed omnem necessitatem, quæ contrariæ voluntati imponitur, l. 1. D. eod. tit. & unde metus causari potest; in hujusmodi enim materia unum idemque & vi & metu factum dicitur; sed vis ad inferentem, metus ad patientem refertur, Bart. in d. l. 1. Ita ut rectè dixerit Odofredus, in d. l. 1. post princ. quicquid metu sit, vi quoque fieri; cum intelligi nequeat metu factum, quod vi non sit factum; & nihil obstat si nominatim & formaliter de vi nihil dicant testes; cum satis sit de actu dicere, qui pro vi accipitur. Sed nec illud movere debet, quod longum temporis intervalum nunc intercedat: nam nisi probato extrinsecus libero consensu, & per exercitia actus comprobatione, c. Veniens 13. de sponsal. Socinus Nepos conf. 77. nu. 62. vol. 1. perseverabit adhuc prioris metus effectus; in hoc præsertim speciali actu, qui per solum temporis lapsum sine actione & exercitio, aut ex conditione loci vel habitus, per se non potest continere aliquod approbationis signum, quod præcedentem defectum expurget.

De ijs